

เพชรสีเพลิง

บทที่ 41

ห้องพักคนไข้ ที่ป๋นรสีถูกส่งเข้ามาอนรักษาตัว หลังจาก
ทำแผลเรียบร้อยแล้ว เต็มไปด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบ
หญิงสาวในชุดเสื้อผ้าสะอาดที่ภัตสนำจากบ้านมาให้เปลี่ยน นอน
หลับตา ตอบคำถามด้วยน้ำเสียงขาดๆ หายๆ เหนื่อยกายเหนื่อยใจ
กับคำถามที่ถูกป๋นรสีตั้งรับไม่ทัน ในหูก็แว่วเสียงครีดยของบิดา
ที่ส่งกำชับนักหนาทางโทรศัพท์

“มันอาจจะเป็นเพียงแค่เหตุบังเอิญก็ได้ หรือไม่ก็อาจจะเป็น
เรื่องของเจ้าหนุ่มคนนั้น ก็พ่อมันบ้าอำนาจเคยไปทำให้ใครเจ็บช้ำ
น้ำใจมาบ้างเราจะไปรู้เรื่องของมันหรือ... เอาเถอะ ถ้าถูกถาม
สัมผัสบอกไปแค่ว่าไม่รู้ว่ามีใครทำและทำไมก็แล้วกันนะลูกนะ อย่า
พูดเรื่องเจ้าเผด็จการเด็ดขาด พ่อกำลังจะไปหาลูกเดี๋ยวนี้”

ป๋นรสีรู้สึกว่เสียงของบิดาบอกความวิตกหวั่นไหวไม่น้อย
แต่ถึงอย่างไรเขาก็ยังหวงห้วงของที่บังเอิญได้มาจนสารพัดจะหาเรื่อง
ขึ้นมาปลุกปลอบใจตนเอง ป๋นรสีรู้สึกดีที่เจอแต่ใจตัวของบิดาดี
จึงได้แต่อดั้น

ภัตสนั่งอยู่ข้างเตียง ลูบหลังมือขาชีวิตของพี่สาว

“จะพักก่อนไหมคะพี่สัมผัส”

“ขออนุญาตเรียนถามอีกสองสามข้อเท่านั้นแล้วเราก็จะไปครับ”
ทุกครั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจก็จะพูดเช่นนั้น

หญิงสาวทั้งสองโล่งใจเมื่อร่างอวบสูงใหญ่ของบิดาเปิดประตูเข้า
มา ธิปไตยยกมือไหว้กราบสายตาระแวงระไว “สวัสดิ์ครับ ทุกท่าน”
ทักทายกันพอเป็นพิธีแล้วก็เดินมาข้างเตียงซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจถอยห่าง
ออกไปเพื่อเปิดที่ทางให้

“เป็นยังไงบ้างลูก”

“แย่ะพ่อ ไม่รู้ว่าใครยิงใครมาจากไหน สัมตกใจก็เลย
ขับรถชนเสาไฟฟ้าเต็มแรง แต่คุณธนูส บาดเจ็บสาหัส ตอนนี
กำลังอยู่ในห้องผ่าตัด”

การที่ธนูสบาดเจ็บทำให้เขาอดรู้สึกเสียดใจไม่ได้

นายตำรวจพูดว่า “ผมกำลังขอให้คุณผู้หญิงเล่าเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นอยู่ครับ”

ป๋นรสีพูดด้วยสีหน้าเหนื่อยอ่อน “ฉันเล่าไปแล้วนี่คะ ฉัน
ขับรถกลับจากทานอาหารกับคุณธนูส กำลังจะพาเขาไปส่งศูนย์การค้า
ที่เขาจอดรถทิ้งไว้ ในระหว่างทาง จู่ๆ ก็มีเสียงปืนดังจนฉันตกใจ
พารถพุ่งชนเสาไฟฟ้า แล้วก็เห็นคุณธนูสฟุบจมกองเลือดอยู่”

“พอจะนึกออกไหมครับว่าคุณหรือคุณธนูสมีปัญหากับใครบ้าง
มีเรื่องกับใครที่ร้านอาหารหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ ทุกอย่างเรียบร้อยดี” เธอปฏิเสธเร็วจนธิปไตยต้อง
ขมวดคิ้วเพราะกลัวว่าจะเป็นที่สงสัย

เขาพูดกลบเกลื่อนว่า “ทุกวันนี้ชีวิตพวกเราอยู่ในอันตราย
ตลอดเวลา นะครับผู้กอง บางทีมีเรื่องกันเล็กๆ น้อยๆ ก็ลุกขึ้นฆ่ากัน
หน้าตาเฉย ก็ถูกปืนมันราคาถูกจะตาย แล้วพวกมือปืนก็เพ่นพ่านอยู่
ทั่วกรุง ผมว่าเป็นการเข้าใจผิดกันมากกว่า ลูกสาวผมไม่เคยมี
ปัญหากับใครเลยครับ”

“ถึงอย่างไรผมก็ต้องสอบสวนเพื่อสรุปคดีให้ได้ครับ”

“ปัญหาอาจจะมาจากฝ่ายผู้ชายก็ได้ ลูกสาวผมเพิ่งรู้จักผู้ชาย
คนนี้ไม่นาน เขาเป็นคนอย่างไรก็ไม่รู้”

นายตำรวจนิ่งไป... ธนูส ทรงสุรัตน์... แคร์รู้ว่าชายหนุ่มที่
บาดเจ็บสาหัสเป็นลูกใครเขาก็หนาวเข้าไปถึงกระดูก ตระหนักแก่ใจ
ว่ามีงานหนักรออยู่ข้างหน้า ไม่ว่าธนูส จะเป็นคนดีหรือว่าเกเร
เหลวไหล หากแต่ต้องผิดพลาดเขาอาจถูกโยกย้ายไม่มีทิศทางไป
รับตำแหน่งในที่ธุรกิจันดารที่ไม่พึงปรารถนาก็เป็นได้.....

คนที่เป็นบิดา มาถึงโรงพยาบาลพร้อมกับนายตำรวจติดตาม
หลายนาย สีหน้าเขาคล้าเครียดวิตกกังวล เขาซักถามแพทย์
และพยาบาลที่มาต้อนรับอยู่ครู่ใหญ่ก็หันมาพูดกับคนที่แวดล้อมรวมทั้ง

สื่อมวลชนที่รู้ข่าว ที่สุดคนนอกก็ถูกกันออกไป เขายังมีฐานะ เรื่องรูปคดีกับบรรดานายตำรวจอยู่นานก่อนจะพาตัวเองนำกลุ่มมาเคาะ ประตูห้องพักของปภัณรสี

บรรดานายตำรวจในห้องรีบแสดงความเคารพกันวุ่นวาย สองสาวยกมือไหว้ ขณะที่ชิปไต่ถามแม้จะไหว้ตามมารยาทแต่ก็ทำสีหน้า ปึ้งปึ้งอย่างไม่ยอมอ่อนน้อมด้วย

ชายสูงวัยในเครื่องแบบนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ เดินเข้ามาใกล้ หญิงสาว ถามเสียงขรั่ม

“เป็นยังไงบ้าง เรื่องเป็นยังไงกัน”

ปภัณรสีสบตาพ่อ เห็นสัญญาณยืนยันไม่ให้เปิดเผยเรื่องที่เขา ต้องการจะปิดไว้ เธอจำเป็นต้องพูดไปอย่างที่เคยพูดกับคนอื่น ๆ ก่อนหน้านี้ วิตกกังวลว่าพ่อจะว่าอย่างไรหากรู้ว่าเธอได้เล่าให้รณส พังไปบ้างแล้วหลังจากได้รับโทรศัพท์ขู่เขินจากเผด็จกอนที่ชายหนุ่มจะ ถูกยิง

สุทธิรับฟัง ชักถามและเชื่อสนิท

หนูคิดว่ากำลังตกอยู่ในอันตรายหรือเปล่า... คิดใหม่ว่ามีใคร ปองร้าย... ต้องการการคุ้มครองไหม... ฯลฯ เสียงถามห่วงใยทำให้ หญิงสาวต้องกลักรู้สึก ความรู้สึก ชิปไต่ถามเองยังลืมนึกถึงความ ปลอดภัยของเธอเพราะมัวแต่ห่วงห่วงของต้อใจที่ตกมาถึงมือโดยไม่ คาดฝัน

“ไม่... สัมไม่ทราบค่ะ”

สุทธิหันไปหาชิปไต่ถาม ตาต่อตาสบกัน ชิปไต่ถามที่มีแต่ความ แค้นเคืองรุมรุม กลับไม่อาจสู้สายตาดำอันขรั่มของอีกฝ่าย

“เสียคิดอย่างไรครับ”

“ผมไม่ทราบ”

“เอาอย่างนี้ดีไหมครับ ผมจะส่งเจ้าหน้าที่ให้มาคอยดูแลที่นี่ และจะให้ไปดูแลที่บ้านด้วย” เขาถามพลางมองภัสสรอย่างเป็นทางการ

ชิปไต่ถามมองตามอย่างรู้ ไม่พอใจแต่ก็ได้แต่นิ่งเงียบ ถึง อย่างไม่ไหนขณะนี้กำลังอยู่ในภาวะวิกฤต สุทธิเป็นคนสำคัญที่มี อำนาจมากพอจะเอื้อเกราะคุ้มกันไม่ให้อีกฝ่ายรุกรานมากไปกว่านี้

แล้วเรื่องก็น่าจะจบได้สักที ก็แค่พระเครื่ององค์เดียวเท่านั้น.. หากจะมีสมบัติอะไรสูญหายไปด้วย แต่มหาเศรษฐีอย่างเผด็จไม่น่าจะ เอาชื่อเสียงหน้าตามาเสี่ยงทำเหตุรุนแรงจนเรื่องเลยเถิดไปถึงขนาดนี้..

ถึงจะหลอกตัวเองว่าเรื่องจะต้องจบลงด้วยดี แต่ชิปไต่ถามก็อด หวั่นใจไม่ได้ หลังจากเกิดเรื่องกับปภัณรสี เพียงแค่ได้ยินเสียงยาง รถระเบิดใกล้ๆ เขาก็สะดุ้งจนสุดตัว ความกลัวที่ซ่อนลึกเริ่มรบกวน จนอยู่ไม่สุข จะไปทางไหนก็เหลียวซ้ายแลขวา พระสมเด็จราคา มากกว่าสิบล้านองค์งามที่เก็บไว้แล้วแอบนำออกมาชื่นชม กลับให้ ความรู้สึกร้อร่นราวถูกเพลิงรุมรุม

ที่สุดเขาก็อดไม่ได้ที่จะเล่าให้เชวงฟัง

เชวงพูดว่า “น่าแปลก โจรกระจอกที่ไหนมันถึงคิดการ ชับซ้อนยุ่งยากขนาดนั้น เอาแค่รถยังไม่พอ โปะยาเอาตัวสัมไปด้วย แล้วก็ทำอะไรนอกจากพาไปทิ้งไว้แล้วยังแถมพระสมเด็จจ ราคาหลายสิบล้านให้อีกองค์หนึ่งด้วย ผมละงงจริงๆ”

“อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นนะคุณ” แล้วชิปไต่ถามก็เล่าเรื่องที่ เขาสร้างขึ้นมายาวกับตัวเองออกมา “ที่แรกมันอาจจะอยากได้ แค่รถหรือไม่ก็งใจจะใช้รถสัมป้ายความผิดให้ผม แต่พอเห็นสัม ตอนปลอดคนในที่จอดรถของโรงแรมก็คิดจะเรียกค่าไถ่เลยโปะยาสลบ พาไปด้วย แต่พอเปิดเซฟแล้วได้ของมีค่ามาก ก็เลยเปลี่ยนใจแล้ว บังเอิญทำพระตกไว้”

“ก็เป็นไปได้อยู่เหมือนกัน” อีกฝ่ายตอบรับทั้งที่สีหน้าบอกว่า ไม่อยากเชื่อ

“เจ้าเผด็จมันใจเต็มที่ว่าผมบงการ มันโทรไปบอกคุณบุญยง ว่าถูกปล้นและรู้ว่าใครทำ แล้วหลังจากนั้นก็โทรมาขู่ผมกับสัม เสียงมันเหมือนคนบ้าไม่มีผิดเลย”

“คงจะโกรธมากละซิ”

อีกฝ่ายเล่าให้เชวงฟังถึงเรื่องที่รถของปภัณรสีถูกลอบยิง ถึง

จะหวั่นกลัวแต่ก็ยังไม่วายปากเก่งเยาะหยันอีกฝ่าย “มันอาจแค่ต้องการจะชู้ให้สั้มกลัว ไม่นึกว่าคนที่ถูกยิงกลักรายมาเป็นลูกชายของนายตำรวจใหญ่ โธ่ เอ๊ย น่าสมเพชไอ้เจ้าหน้าโง่หาเรื่องให้ตัวเองเดือดร้อน”

“แต่เสียเองก็กำลังหาเรื่องให้ตัวเองเดือดร้อนนะ อยู่ดีๆ เอาของร้อนมาเก็บไว้ แล้วก็ไปของเจ้าเผด็จเสียด้วยสิ”

“ก็ผมหมั่นไส้มัน มันหลอกล่อตีนักแกล้งทำให้ผมขายหน้า ตอนนั้นผมขึ้นราคาให้มันทีละล้านสองล้านแล้วยังยกมือไหว้ขอร้องให้มันขายให้เสียอีก คุณบุญยงก็อยู่ด้วย”

“เพราะอย่างนั้นเลยผูกใจเจ็บใช่ไหม แต่มันไม่คุ้มหรอกนะ กับเรื่องเดือดร้อนที่จะเกิดขึ้น ทางนี้ก็รักษาเหลี่ยม ทางโน้นก็รักษาหน้า ไปกระดูกหมวดเสือประเดี่ยวมันเกิดบ้าเอาระเบิดมาปาใส่ คุณก็เหลือแต่ชื่อเท่านั้นเอง”

ชิปโตยเลยได้แต่กระสับกระส่ายอย่างอัปจน

“แล้วผมจะทำยังไงดี”

“คืนของเขาไปก็แล้วกัน”

“ตอนนี้ผมเองก็ไม่อยากจะเก็บไว้อยู่แล้ว แต่ทำไมไม่รู้จะคืนยังไง”
เขวงตอบว่า “ไปเล่าให้ลูกพี่คุณพิงชิต คุณบุญยงพอจะมีบารมี อาจจะช่วยไกลเกลียดได้ เจ้าเผด็จบอกให้คุณบุญยงรู้ก่อนใครก็คงจะหวังให้เป็นคนกลางให้อยู่แล้ว”

ชิปโตยถอนใจ รู้สึกว่าไม่มีทางเลือกอื่น.....

บุญยงสายหน้าครั้งแล้วครั้งเล่า มองป้ณรสีซึ่งนั่งอยู่หน้าเตียงคนป่วยอย่างเหนื่อยใจเป็นที่สุด มีชิปโตยนั่งอยู่ข้างๆ ส่วนภัสสรถูกไล่ออกไปอยู่ข้างนอกเพราะไม่อยากจะให้มีส่วนร่วมรับฟังด้วย

“ไม่น่าเชื่อเลย ผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคนดีๆ จะทำเรื่องนี้”

“ผมรู้ว่าทางโน้นไม่ยอมรับว่าเป็นคนทำ แต่เขาโทรศัพท์มาขู่ผมกับสั้มจริงๆ นะครับ”

“คุณก็ไม่นำไปเก็บของๆ เขาไว้เลย น่าจะแจ้งตำรวจหรือว่าพูดความจริงแล้วคืนเขาไปตั้งแต่แรกแล้ว”

“ตอนพี่ยังโทรศัพท์มาบอกผมเรื่องมีคนเข้าไปขโมยของในบ้าน เสียเผด็จ ผมยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย หลังจากนั้นสั้มถึงมาเล่าให้ฟัง แล้วเอาพระมาให้ดู ผมถึงรู้ว่าเจ้าขโมยมันขโมยรถสัมไปใช้แล้วทำพระตกไว้”

บุญยงสายหน้าอย่างกลุ้มใจ เรื่องที่ทางนี้เล่าก็ช่างไม่มีน้ำหนักเสียเลย เขามองป้ณรสีอย่างพิจารณาครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างพยายามจะอ่านให้ออก เธอเป็น “ลูกพ่อ” เป็นคนทำงานที่แกร่ง แม้ใบหน้าเผือดสวยใสจะบอกความสุจริตใจ แต่เขาก็ไม่แน่ใจว่าเธอพูดความจริง

บุญยงนึกไปถึงลูกชาย นึกโสงใจที่โยธินไม่ได้อยู่ที่นี้ ไม่เช่นนั้นอาจเป็นโยธินก็ได้ ที่ถูกยิงนอนไม่รู้สติอยู่ในห้องคนป่วยวิกฤติขณะนี้

“ตอนนั้นผมเองก็ทำอะไรไม่ถูก เพราะเรื่องมันซับซ้อนและฟังดูเหลือเชื่อ เลยคิดว่าลองดูๆ ไปสักพักก่อนว่าอะไรเป็นอะไรแล้วค่อยหาทางคืนของให้ทีหลัง” ชิปโตยตีสีหน้าจริงจังเมื่อป้ณรสีขึ้นมาพูด

อีกฝ่ายพยักหน้าอย่างเห็นใจ “หากเป็นผมก็คงจะทำอะไรไม่ถูกเหมือนกัน”

ชิปโตยได้ใจจึงแสดงบทบาทต่อ “ตอนนั้นถึงผมอยากคืนของแต่ก็ทำไม่ได้เพราะรู้ว่าจะพูดให้ใครเชื่อว่าผมไม่เกี่ยวข้งได้ยากแล้วเสียเผด็จโทรศัพท์มาขู่ทั้งผมกับลูก เสียงเขาเหมือนคนบ้ายิ่งทำให้ผมกลุ้มใจมาก ผมไม่รู้ว่ามီးอะไรหายไปบ้างแต่ของที่ตกอยู่ในรถมีเพียงพระสมเด็จองค์นี้องค์เดียวเท่านั้น ผมถามเขาก็ตอบว่า มึงก็รู้อยู่แกใจว่ามึงเอาอะไรของกูไป”

อีกฝ่ายถอนใจหนักหน่วง “เป็นความเข้าใจผิดกันทั้งนั้น... เออละ ผมจะหาทางไกลเกลียดให้”

“คนประเภทไหนกันครับที่ส่งมือปืนมาวิ่งไล่ยิงคนอื่นกลางถนน แม้แต่ลูกหลานก็ไม่ละเว้น”

บุญยงพูดว่า “เรื่องนี้เราจะต้องทำใจให้เป็นกลางแล้วดูกันไป มันอาจจะใช้หรืออาจจะไม่ใช่ฝีมือของเสียเผด็จ หรือบางทีลูกน้อง

เขาประจบเจ้านายเลยทำเกินเหตุโดยตัวเสียไม่รู้ แต่หากรู้แล้วก็ น่าจะหยุดเรื่องรุนแรงไว้เพียงแค่นี้...” เขาถอนใจ “เอาเถอะ ผมจะไปคุยกับเสียเผ็ดมเส่าเรื่องที่คุณบอกให้เขาฟัง แล้วบอกเขาว่า คุณจะคืนของให้”

แม้ริบไต่ไม่พอใจที่บุญยงมีใจเอนเอียงให้ฝ่ายตรงข้าม แต่ก็ ยกมือไหว้พลาบงทำสีหน้าท่าทีว่าซึ่งใจเป็นอย่างยิ่ง “ขอบพระคุณพี่ยง มากครับ ผมกับลูกไม่เห็นใครเป็นที่พึ่งอีกแล้ว”

“ผมจะไปดูอาการลูกชายท่านสุทธิศักดิ์หน่อย หวังว่าจะหาย เป็นปกติเร็ว ๆ นี้”

“ผมไปดูมาแล้วครับ” คนพูดซ่อนความสะใจไว้ในสีหน้า

“เป็นยังไงบ้าง”

“ยังไม่ค่อยดีค่ะ” ปันรสีตอบอย่างเป็นทุกข์กังวล

ในบางเวลาโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณหญิงและท่านผู้การ ตำรวจมาเยี่ยมลูกชาย จะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจมากมายห้อมล้อมอยู่เต็ม บริเวณหน้าห้องผู้ป่วยวิกฤติ ขณะที่คนเพียงสองสามคนเท่านั้นได้รับ อนุญาตให้เข้าไปถึงตัวคนป่วย แต่บางเวลาก็จะเหลือเจ้าหน้าที่ ตำรวจนั่งอยู่ที่บริเวณหน้าห้องเพียงไม่กี่คน ปันรสีเลือกเวลาที่ ไม่มีใครขอเข้าเยี่ยมเพื่อนชาย ธนุส นอนนิ่งไม่รู้ตัวอยู่บนเตียงที่มุม ห้องใหญ่ซึ่งเรียงรายด้วยเตียงผู้ป่วยอาการหนัก มีผ้าพันแผลห่อหุ้ม ตรงนั้นตรงนี้ เส้นสายมากมายต่อเชื่อมตัวเขากับเครื่องช่วยชีวิต และอุปกรณ์ตรวจวัดต่างๆ ที่ส่งเสียงสัญญาณเป็นระยะ

หญิงสาวถอนใจหนักหน่วง เสียใจที่เขาต้องมาเจ็บหนักเพราะ เธอ

ใครคนหนึ่งสวมเสื้อคลุมสำหรับเข้าเยี่ยมมายืนอยู่ใกล้ๆ ปันรสี หันมาแล้วก็ต้องสะดุ้ง

“คุณเผด็จ”

สีหน้าของชายหนุ่มหม่นหมองหนักใจเป็นที่สุด “ผมเพิ่งกลับ จากอเมริกา พอรู้เรื่องก็รีบมาทันที”

“คุณพาแม่ไปแล้วรีบกลับมาทำไมคะ คุณบอกว่าท่านไม่ค่อย สบายแต่ทำไมคุณถึงทิ้งท่านไว้ที่นั่นคนเดียว”

“ผมหาคนไทยมาดูแล ผมต้องรีบกลับมาเพราะเป็นห่วงคุณ”

ขอบตาหญิงสาวร้อนผ่าว “พ่อคุณโทรศัพท์มาขู่... แล้วก็ เป็นอย่างนี้...” เธอพยักหน้าไปที่คนเจ็บ

“คุณแน่ใจว่าเป็นพ่อผมหรือ” เสียงถามเป็นทุกข์

“ฉันไม่ทราบค่ะ”

“อาจจะไม่ใช่เขาก็ได้”

“ฉันก็หวังว่าไม่ใช่...” เสียงเธอขาดหาย

ชายหนุ่มมองเธออย่างพิลึก “แล้วคุณสัมผัสเป็นอย่างไรบ้าง เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

น้ำตาเธอไหลวูบก่อนจะหันหน้าหนี เจ็บซิ เธอเจ็บในหัวใจ อย่างที่สุด “ไม่ค่ะ ฉันเจ็บนิดหน่อยตอนรถชน อีกไม่นานก็หาย”

ปลายมืออ่อนสัมผัสแขนเธอ

“ผมเสียใจที่เกิดเรื่องยุ่ง... ทุกเรื่อง...”

หญิงสาวขยับถอยห่าง “ทำไม...” เสียงเธอขาดหาย หากำพูด ไม่ได้ “คุณต้องเข้ามา... มารู้อีกฉัน...”

...ทำให้ฉันรัก... ทำให้ฉันคิดว่ามันเป็นไปได้...

“มันเป็นชะตากรรมกรรมะมัง เราคงถูกกำหนดมาอย่างนี้”

“คุณจงใจเข้ามาเพราะคิดร้ายกับครอบครัวเราใช่ไหม”

“ไม่จริง” เสียงปฏิเสธห้วนไหว ชายหนุ่มหนึ่งไปชั่วครู่จึง ยอมรับออกมาว่า “ที่แรกใช่ ผมสนใจเพราะคุณเป็นลูกสาวของ คู่แข่งพ่อผม แต่ต่อมา... ผมคิดถึงคุณอยู่ตลอดเวลา...”

น้ำตาเธอสั่นผ่านแก้ม ปันรสีหันกลับไปมองคนป่วยเพื่อ ซ่อนความอ่อนแอ

อีกฝ่ายเงิบไปนาน เมื่อหันกลับมา เธอพบว่าเขากำลัง มองธนุส ด้วยความกังวลเป็นที่สุด

กังวลยิ่งกว่าที่เธอกังวลเสียด้วยซ้ำ.....